

Juist op dat oogenblik bemerkte ze, dat de Koningin dicht achter haar stond te luisteren en dus ging ze voort, «— knap in het spel, dat ze zeer zeker zal winnen».

De Koningin glimlachte en ging verder.

«Met wie praat je daar?» zei de Koning, die nu ook naderbij kwam en zeer nieuwsgierig naar den kattenkop keek.

«Dat is een vriend van me, een Cypersche Kat», zei Alice, «mag ik hem aan u voorstellen?»

«Ik mag zijn uiterlijk niet», zei de Koning, «maar hij mag mij de hand kussen, als hij wil».

«Liever niet», zei de Kat.

«Wees niet zoo onbeschoft», zei de Koning, «en kijk me niet zoo aan!» Hij ging achter Alice staan, terwijl hij dit zei.

«Een Kat mag wel naar een Koning kijken»,

zei Alice. «Ik heb dat eens ergens gelezen, maar ik weet niet meer waar».

«Wel, hij moet weg», zei de Koning vastberaden, en hij riep de Koningin, die juist voorbijkwam, toe: «Lieve, ik wou dat jedeze Kat wou laten verwijderen!»

De Koningin had maar één manier om moeilijkheden, hetzij groote of kleine, uit den weg te ruimen. «Zijn kop af!» zei ze, zonder zelfs om te zien.

«Ik zal zelf den beul gaan halen», zei de Koning snel en ging haastig heen.

Alice bedacht nu, dat het niet kwaad zou zijn weer naar het spel terug te gaan, daar ze in de verte de stem van de Koningin hoorde, die krijschte van woede. Ze had reeds gehoord, hoe drie der spelers ter dood waren veroordeeld, omdat ze niet op hun beurt hadden gepast en ze was lang niet op haar gemak, daar het spel nu zoo in de war was, dat ze heelemaal niet meer wist, of het haar beurt was of niet. Ze ging daarom naar haar egel zoeken. Maar haar egel was aan 't vechten met een anderen egel, hetgeen Alice een mooie gelegenheid toescheen om den een met den ander te croquetten. De eenige moeilijkheid was, dat haar flamingo naar den anderen kant van den tuin was gelopen, waar, zooals Alice zag, hij tevergeefs